

منهای فوتبال

۲۲طلا، یک سهمیه و چهارمی جهان

سومین مرحله لیگ جهانی کاراته‌وان اتریش که از در سالزبورگ اتریش بر گزار شد، با چهارمی تیم ملی کشورمان به پایان رسید.نماینندگان کشورمان موفق به کسب دو مدال طلا توسط بهمن عسگری در وزن ۷۵- کیلو گرم وحیده عباسعلی در وزن ۶۸+ کیلو گرم شدند. عباسعلی باطلایی که در این پیکارها کسب کرد امتیاز خود را به عدد ۶۹۹۷ رساند و توانست اولین سهمیه تیم ملی بانوان و دومین سهمیه تیم ایران را پس از بهمن عسگری برای المپیک ۲۰۲۰ توکیو کسب کند. ایران با دو طلایی که بدست آورد پس از تیم های ترکیه، اسپانیا و ژاپن در جایگاه چهارم قرار گرفت. همچنین عباسعلی که مبارزه نزدیک و نفسگیری در ثانیه های پایانی دیدار فینال با سسیلیو فراکوتی ایتالیایی داشت، از ناحیه زانو دچار آسیب دیدگی شد. این آسیب دیدگی عباسعلی موجب شد که وی بافاصله به بیمارستان اعزام شود و در مراسم توزیع مدال نیز حضور نداشته باشد. همچنین با اتمام این مرحله از مسابقات، فدراسیون جهانی اقدام به انتشار رتکینگ کاراته کاها کرد که براساس آن حمیده عباسعلی با کسب مدال طلا در جایگاه دوم قرار گرفت. بهمن عسگری نیز با مدال طلایی که به دست آورد، در صدر جدول وزن ۷۵- کیلو گرم باقی ماند. ذبیح.. پورشیب کاپیتان تیم ملی هم که دستش از رسیدن به مدال خالی ماند، با امتیاز ۹۲۲۵ همچنان در رتبه دوم قرار دارد و سجاد گنج زاده دیگر نماینده ایران در رتکینگ المپیک و زن ۷۵+ کیلو گرم با امتیاز ۸۶۱۷ سوم است.

■ ■ ■

حدادی ۲۰ اسفند به آمریکای رود

احسان حدادی پرتایگر دیسک ایران که سهمیه المپیک را کسب کرده و این روزها در جزیره کیش تمرین می کند، قرار است ۱۲۰ اسفند راهی اردوی آمریکا شود. او قرار بود پنج اسفند به آمریکا برود، اما به دلیل حضورش در مجمع انتخاباتی فدراسیون دو میدانی (۱۹ اسفند)، سفرش به تأخیر افتاد. در حال حاضر حدادی در کنار حسین توکلی مربی بدنسازش و ایگور مزگوف ماسازور تمرین می کندو در صورت فراهم شدن شرایط تنها مزگوف می تواند حدادی را در آمریکا همراهی کرده و توکلی حضور نخواهد داشت.

■ ■ ■

نصرتی در تیم منتخب ماه

شاهون نصرتی، لژیونر هندبال ایران و عضو تیم پوزائو با عملکرد خوب خود در ماه گذشته توانست در تیم منتخب لیگ رومانی قرار بگیرد. او که فصل گذشته در تیم کالاراشی بازی می کرد در فصل جاری راهی تیم پوزائو شد و توانست عنوان بهترین بازیکن پست بغل راست ماه فوریه در سال ۲۰۲۰ در زمربزیور لیگ رومانی را به خود اختصاص دهد. ملی پوش هندبال ایران در هفته های اخیر نمایش بسیار خوبی در تیم باشگاهی خود داشت و توانست در سه بازی گذشته ۱۲ گل برای تیمش به ثمر برساند.

■ ■ ■

مشکل حاد انتخابی های المپیک

پیمان فخری رییس مرکز نظارت بر تیم های ملی درباره شایعاتی که در خصوص لغو بازی های المپیک شنیده می شود، عنوان داشت: «المپیک مطمئنا بر گزار می شود. ژاپن یک میلیارد دلار هزینه کرده است البته کمیته بین المللی المپیک گفته باید تا ماه می صبر کرد بعد تعیین تکلیف شود. با افزایش دما این ویروس از بین می رود.» وی افزود: «مشکل حادی که الان وجود دارد لغو مسابقات انتخابی المپیک است. تکلیف حدود ۹۰ تا ۹۰۰ در صد رشته ها برای بازی های المپیک تافرور دین مشخص می شود و کمتر رشته ای بود که برای ماه های پایانی باقی می ماندند اما با این شرایط فکر می کنم تا خرده ماه مسابقات کسب سهمیه را داشته باشیم مخصوصا که حالا در اروپا هم مشکلاتی در خصوص ویروس پیش آمده است. من فکر می کنم آنقدر که فدراسیون های جهانی دچار مشکل شده اند، کمیته بین المللی المپیک مشکلی ندارد و برنامه ها را برای المپیک انجام می دهد.» فخری درباره اینکه لغو اردوهای مشکلی را برای حضور در المپیک ایجاد نمی کند، عنوان کرد: «اولویت سلامتی بچه هاست و مامصاری به برگزاری اردوها نداریم. اکثر اردو ها لغو شده و نفرتی که قرار است به المپیک بروند در اردو هستند. با این تعطیلی ها هیچ اتفاقی نمی افتد. چند هفته تمرین نکردن ورزشکاران بحرانی ایجاد نمی کند.»

سیامند؛ چشم ها را برای همیشه بست

پایان مرد خندان

انگار آمده بود تا همیشه غافلگیر مان کند. با همه آن رکوردهای باورنکردنی، با همه آن موفقیت های بزرگ، با همه آن مدال های تاریخی و سرانجام، با پایانی که هیچ کس انتظارش را نداشت. سیامندر حمان در ۳۱ سالگی به دلیل «ایست قلبی چشم هایش را برای همیشه بست. قهرمانی که همواره با آن لبخندهای شیرین روی سکوهای مدال، آن روحیه مثال زدنی، آن اراده بی نظیر و آن چهره دوست داشتنی به یاد آورده خواهد شد. قهرمانی که فرزند دلاور ملت بود و با رفتنش، همه ایران را سوگوار و طعم گیلای های اشنویه را تلخ کرد. قهرمانی که برای کارهای «معمولی» به دنیا نیامده بود.

آریا رهنورد

سیامند رحمان، به تنهایی بخشی از جذابیت پارالمپیک ها بود. وقتی زیر وزنه ها قرار می گرفت، هیچ کاری نبود که او نتواند انجام بدهد. اختلافش با رقبا گاهی آنقدر زیاد می شد که همه برای مدال نقره روی تخته می آمدند. حتی رقباهم شیفته پسر شیرین ورزش ایران بودند و حتی هواداران رقیب در سالن های مسابقه های مختلف، او را ایستاده تشویق می کردند. وقتی در

المپیک ریو بزرگترین کار زندگی اش را انجام داد و با مهارت وزنه ۳۱۰ کیلوگرمی رکورد جهان و پارالمپیک را جابه جا کرد، نفر دوم این وزن تنها وزنه ۲۳۵ کیلوگرمی را مهار کرده بود. این همه اختلاف، حاصل شاهکارهای پرسی بود که می خواست در المپیک توکیو، حتی این رکورد را هم ارتقا بدهد. رکوردی که شاید همین حالا نیز برای سال ها و حتی دهه ها، دست نخورده باقی بماند. سیامند یک نابغه بود. یک نابغه تمام عیار که حتی گزارش وزنه زدن هایش در

المپیک، مثل گزارش های فوتبالی جذاب و مهیج از کار درمی آمد. همه می دانستند که دوباره شاهکار خواهد کرد. همه می دانستند که او هیچ کس را نامید نخواهد کرد. همه می دانستند که او با مدال طلا به ایران برمی گردد. همه می دانستند که او سردا این را در سالن، به گوش دیگران خواهد رساند. ورزش ایران با رفتن او، یک ستاره بی بدیل را از دست داد. یک قهرمان که معلولیت، هیچ وقت مانعی برای درخشیدنش نبود. که اصلا نگاه به معلولیت را عوض

کرد و الگوی خیلی هاشد تا جایی نفرین روزگار، دست به کارهای بزرگ بزند. او آنقدر فوق العاده که پس از پارالمپیک ریو بیس همه ورزشکاران مردی که در آن رقابت ها شرکت کرده بودند، لقب «بهترین» را از آن خودش کرد و حتی نامزد انتخاب به عنوان بهترین ورزشکار معلول سال شد. در رفتار او، هرگز نشانه ای از غرور دیده نشد. در اطراف او، هیچ وقت حاشیه و هیاهوی بزرگی شکل نگرفت. سیامند هرگز ساز خودش را نزد و در هر شرایطی، مشغول برای ریاست استقلال، فتح الله زاده حتی به فدراسیون فوتبال هم رفت تا برای نایب ریسی، ثبت نام کند. آن هم در شرایطی که او تا امروز به جز استقلال، هیچ تجربه مدیریتی دیگری در فوتبال ایران نداشته است. استقلال در شرایطی بیشتر از هر چیزی، به «آرامش» نیاز دارد. استقلال مدیری نمی خواهد که هر روز در «تلویزیون» باشد. که یک روز از قرار داد قدیمی با مهدوی کیا بگوید و یک روز پای علی کریمی را وسط بکشد. استقلال مدیری نمی خواهد که هر روز یک جدال لفظی جدید به راه بیندازد. نه کدام از این اتفاق ها، تمرکز را از تیم می گیرند و باشگاه را با در دسر های بزرگی روبه رومی کنند. اولین وعده های فتح الله زاده در بازگشت به استقلال، در سست از جنس «مدیریت» خاص او هستند. سنگ هایی بزرگ برای نزنن. او وعده داده است که ظرف ۱۰ ماه، یک استادبوم اختصاصی برای استقلال می سازد. در کشوری که حتی بازسازی یک ورزشگاه در آن سال ها طول می کشد، ساخت ۱۰ ماهه یک ورزشگاه، از آن وعده هاست که هرگز محقق نخواهد شد. حتی اگر به فرض محال چنین اتفاقی رخ بدهد، ۳۵ هزار نفر ظرفیت برای هواداران استقلال کافی نخواهد بود. گفته می شود که این تیم نزدیک به ۸۰ میلیون دیندی دارد. طبیعتا یک مدیر در چنین شرایطی، باید در وجه اول به دنبال پرداخت این بدهی سنگین و نجومی باشد اما مدیر جدید آبی ها، همچنان از جذب لئو مسی در ۳۷ سالگی حرف می زند.

همانطور که قبلا وعده خرید اسین و شواین اشتایگر را به هواداران آبی داده بود. وعده بعدی او، جام گرفتن تاسال ۱۴۰۰ است. مثل همیشه، او یک عدد دند پیداکرده و وعده قهرمانی را به بطرفداران آبی داده است. اصلا در باشگاهی که به عنوان یکی از بزرگ ترین تیم های ایران هر سال تنها برای گرفتن جام مبارزه می کند، چه هنری در جام گرفتن تاسال ۱۴۰۰ نهفته است؟ این وعده های بزرگ، دردی از استقلال دوانخواهند کرد. باشگاه باید راه دیگری برای رسیدن به خوشبختی پیدا کند. راهی که به جای شعار و وعده از منطق، هدف و استمرار می آید.

شاید علی فتح الله زاده هم به مرور زمان تغییر کرده باشد. هواداران استقلال به این موضوع امیدوارند اما وقتی یکی از اولین چالش های او را با رقیب سنتی رامی بینند، خیلی زود در آغوش ناامیدی قرار می گیرند. باشگاهی که هزار و یک مشکل ریز و درشت دارد، در روزهای گذشته وارد این دعوا با ریسپولسی ها شده که چرا رنگ و بروس کرونا در باشگاه بر سپولیس، آبی بوده است؟ روزنامه تحت مدیریت فتح الله زاده نیز با فاصله دست به کار شده و با قمر مزگردن کرونا، تلاش کرده تا به رقیب دیرینه جواب بدهد. باور کنید که این «جثروز» فوتبال ماست. میان همه آن بحث های اقتصادی، اجتماعی و ورزشی که می توانند به فوتبال کمک کنند، «نگ و بروس» دغدغه فتح الله زاده و دوستان شده است. با این وضع، چقدر می شود به آینده استقلال امیدوار بود؟

بزرگ ترین و تاریخی ترین موفقیت سیامند در پارالمپیک ۲۰۱۶ ریودر برزیل رقم خورد. جایی که با رسیدن به وزنه ۳۱۰ کیلوگرمی، رکورد جهان و پارالمپیک را به شکل چشمگیری ارتقا داد. او دو سال بعد در جاکارتا، باز هم قهرمان بازی های آسیایی شد و هیچ کس تصور نمی کرد این، آخرین افتخار دوران ورزشی اش باشد. دو طلای المپیک، سه طلای آسیا و یک طلای جهانی، او را به یکی از موفق ترین ورزشکاران تاریخ ایران بدل می کند.

جای خالی سیامندر حمان، برای همیشه در ورزش ایران احساس خواهد شد. او به آرزویش برای یک رکوردشکنی در پارالمپیک توکیو نرسید اما همین حالا هم یک چهره جاودانه برای ورزش ایران خواهد بود. شاید مدیران ورزش ایران، باید به فکر مراقبت های بیشتری از ستاره های بزرگ و ورزشی باشند. چرا که از مدت ها قبل شنیده می شد که سیامند، با مشکلاتی دست و پنجه نرم می کند. ایست قلبی در ۳۱ سالگی، موضوعی است که چه برای یک ورزشکار و چه حتی برای یک فرد معمولی، بیش از حد تلخ و تراز یک به نظر می رسد. ما یک سرمایه بزرگ را از دست دادیم و حالا، باید مراقب ستاره های دیگر ورزش مان باشیم.

همانطور که قبلا وعده خرید اسین و شواین اشتایگر را به هواداران آبی داده بود. وعده بعدی او، جام گرفتن تاسال ۱۴۰۰ است. مثل همیشه، او یک عدد دند پیداکرده و وعده قهرمانی را به بطرفداران آبی داده است. اصلا در باشگاهی که به عنوان یکی از بزرگ ترین تیم های ایران هر سال تنها برای گرفتن جام مبارزه می کند، چه هنری در جام گرفتن تاسال ۱۴۰۰ نهفته است؟ این وعده های بزرگ، دردی از استقلال دوانخواهند کرد. باشگاه باید راه دیگری برای رسیدن به خوشبختی پیدا کند. راهی که به جای شعار و وعده از منطق، هدف و استمرار می آید.

شاید علی فتح الله زاده هم به مرور زمان تغییر کرده باشد. هواداران استقلال به این موضوع امیدوارند اما وقتی یکی از اولین چالش های او را با رقیب سنتی رامی بینند، خیلی زود در آغوش ناامیدی قرار می گیرند. باشگاهی که هزار و یک مشکل ریز و درشت دارد، در روزهای گذشته وارد این دعوا با ریسپولسی ها شده که چرا رنگ و بروس کرونا در باشگاه بر سپولیس، آبی بوده است؟ روزنامه تحت مدیریت فتح الله زاده نیز با فاصله دست به کار شده و با قمر مزگردن کرونا، تلاش کرده تا به رقیب دیرینه جواب بدهد. باور کنید که این «جثروز» فوتبال ماست. میان همه آن بحث های اقتصادی، اجتماعی و ورزشی که می توانند به فوتبال کمک کنند، «نگ و بروس» دغدغه فتح الله زاده و دوستان شده است. با این وضع، چقدر می شود به آینده استقلال امیدوار بود؟

اهمیت بسیار زیادی دارد. آنها یک قدم مهم برای قهرمانی لیگ برداشته اند و با حفظ این فرم، این فصل را بدون جام به پایان نخواهند برد. فصلی که برای بار سوم، بدون پیروزی در ال کلاسیکو به پایان خواهد رسید.

تا پایان فصل باقی مانده و یک امتیاز، اختلافی نیست که از همین حالا تکلیف جام را مشخص کرده باشد. شاید چند سال دوری از قهرمانی لالیگا، مادریدی ها را مصمم کرده که به هر قیمتی برنده این جام شوند. این موضوع برای هواداران باشگاه

هم نبود. زیدان با یکی از کم ستاره ترین رئال های تاریخ، برنده این نبرد شد. در شبی که کریستیانو به عنوان تماشاجی روی سکو ها حضور داشت، هزار د مصدوم بود و اثری از خامس، بیل و هزار د دیده نمی شد، مادریدی ها به کمک دو بازیکن جوان حریف را پیش رو برداشتند. وینسیوس پس از یک نمایش ایده آل، اولین گل بازی را به ثمر رساند و مار یانو دیاز تبدیل به تعویض طلایی ریزو شد. بازیکنی که تنها چند ثانیه بعد از ورود به زمین، تیر خلاص را به کاتالان ها زد. در شب نمایش دور از انتظار لئو مسی، کیکه ستین هواداران بارسلونا را از خودش نا امید کرد. به نظر می رسد این اولین و آخرین کلاسیکوی مربی سالخورده روی نیمکت بارسا بود.

رئالی ها امیدوارند از روحیه این برد، برای انتقام گرفتن از سیتی در لیگ قهرمانان استفاده کنند. کار آنها با بارسا هم اما هنوز تمام نشده و جنگ بر سر قهرمانی لالیگا ادامه خواهد داشت. ۱۲ بازی